

Виходить у Львові щодня (крім неділя і грават. свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: улиця
Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи звертають ся
лиш на окреме жаданя
і за вложенем оплати
почтової.

Рекламації незапеча-
тані вільні від оплати
почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в агенції днівників
пасаж Гавсманна ч. 9
в п. к. Староствах на
провінції:

на цілий рік зр. 2-40
на пів року „ 1-20
на чверть року „ —60
місячно . . . „ —20

Поодинокое число 1 кр.
З почтовою пере-
силкою:

на цілий рік зр. 5-40
на пів року „ 2-70
на чверть року „ 1-35
місячно . . . „ —45

Поодинокое число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуації. — Президент Буковини против румунських демонстрацій. — З процесу Драйфуса.)

Після донесення дневника Slovenec, австрійський парламент буде скликаний доперва в другій половині жовтня. Обговорюючи в листі з Відня політичну ситуацію, Slovenec доносить, що положення дуже поважне. Спосіб, в який многи чеські часописи домагають ся зміни конституції, викликає в славянських кругах не добре вражене. У Словінців є одна гадка, що зміна конституції не може для них мати добрих наслідків. Всі повинні тепер старати ся лише о се, аби викликати зладжене політичної ситуації а не думати о перевороті.

В часі недавнього прийняття буковинської православної консисторії під проводом митрополита Аркадія президентом краю з нагоди цісарських уродин (18-го с. м.) президент бар. Бургіньон, подякувавши за жаданя для цісаря, виголосив замітну промову. Czernowitzer Ztg. так її подає:

Президент наперед звернув ся до самої особи митрополита і найбільшу вагу поклав на слова, які до митрополита вивів цісар при оставній его аудієнції і до сих слів навязав дальшу свою промову. Тоя найвисше узнане, — казав президент — урадувало все православне духовенство, бо оно в самій лояльності і патриотичній поділяє его. Але при сій нагоді не можу промовчати, що коли се духовенство або само, або члени їх родини посять барви і від-

знаки сусідної, хоч-би і приязної держави, то сі сьвященники могли би в відповідній спосіб виявляти свою вірність для цісаря, свій патриотизм і любов до рідного краю, бо коли буковинський православний сьвященик барву чужої сусідної держави остентативно носить, то через те він цілком не заявляє своєї лояльності і патриотизму, як каже пословиця: Das ist die wahre Liebe nicht. Так само не можу помянути одної обставини, що свого часу всім кинула ся в очи і не мило всіх вправила. Помину той сумний обяв, тую каригідну демонстрацію, якої жертвою упали Ви, преосьвящений владико, на черновецькім дворці залізничім при від'їзді до Відня, але підношу, що коли Ви з подорожя вашої вернули ся, то на прийняте вашого преосьвященства не явили ся два преподобні отці совітники консисторскі, а до сего кроку привязувано загальною демонстративні наміри. Маю на стілько добрі понятя про їх політичну мудрість, що сего не уважаю за демонстрацію. Але з другої сторони мушу сказати, що коли би після такої зневаги — на мою привитаня, ваше преосьвященство, так як тепер на ваше, не явили ся два з гремія моїх урядників, а я мав би лише яку-небудь підставу уважати се за демонстрацію з їх сторони, то ще того самого дня я велів би пустити їх у пенсію“.

На вчерашнім засіданю розправи Драйфуса переслухувано сьвідків Кордієра, майора Лявта, ген. Рожета і бувшого міністра війни Фрайсінета. Фрайсінет щиро жалів над цілою справою Драйфуса і над тим, що в наслідок того часописи так завзято нападали на армію

і взивав, аби тих налестий заперестати, бо то шкодить Франції перед заграницею. Переслуханий відтак знаток письма Бельгом висказав свій погляд, що бордеро не писав Естергази, лише що его сфальшовано. По візнанях полковника Кордієра, котрий оповідав багато о тім як то шпігуні всіляких держав старають ся взаімно перехитрити себе, відложено розправу до нині. Кордіє горячо обставив за тим що Драйфус невинний. Цілу справу викликав після его гадки Анрі. Він хотів конче визначити ся, аби авансувати і не стояти під командою Пікарта, молодшого від него віком. Для того фальшував документи і видумав зраду. З того прийшло до процесу і теперішнього заклоту.

НОВИНИ.

Львів для 30-го серпня 1899.

— Міске бюро праці. В п'ятвицю дня 1-го вересня с. р. відбуде ся торжественне відкриття міського бюро посередництва праці при н. л. Бернардинській ч. 15 у Львові. Відкриття довершить президент міста др. Залаховський То пове заведе, що входить в житє завдяки жертволюбности міської ради, має великі вигляди на поводжене. Задачю бюро буде подавати працю особам, котрі будуть її гадати. Бюро буде посередничити в подаваню праці як фаховим так і нефаховим робітникам, домашній і господарській службі без ріжниць пола і цілком безплатно, не побираючи ніякої оплати ні від роботодавців

ДЛЯ УБИТЯ ЧАСУ.

(З польского. — Гайомі.)

(Дальше).

— Full'em, full'em proper (наповни її, наповни порядно) — упоминав Ама Мануеля, оживляючи ся поступенно.

Рум починав вже ділати, инакше не був би собі ніколи позволив видавати прикави служачому грізного команданта і то в англійскім язичі, а властиво мішанині того язика, до якого навик. Ціле бо населена Санта Ізабель, в виімкою засланих сюди Кубанців, хоч живе від тільких літ під іспанською управою, говорить між собою по англійски, уважаючи той язык своїм рідним.

— По сам берег — говорив дальше — ліпше нехай капля переліє ся, ніж мало би недоставати.

І вибриллений як струна, підніс осторожно склянку до уст, викрикуючи торжественно:

— A — su salud, senior commandante, con su permiso (за ваше здоровле, шане команданте, даруйте).

З очами встромленими в дах, втягнув в себе напиток, примкнув повіки, і віддаючи з повагою склянку Мануелеви, сказав:

— Тепер тамту, тої вже не рушу!

Дон Хрізостомо сьміяв ся.

— Добре, дуже добре, пий на здоровле!

З такою вічливостю, друже Амо, іти тобі про-

сто на королівскі сальони. Яка шкода, що не винайдено ще такого мила, котре прало би муриньску шкіру на біло. Я зараз зробив би з тебе кавалера з дірми в кишнях, але медом на язичі. Ти як би зачав ним смарувати панські двері, то отворились би дуже гладко перед тобою. Справді, шкода. Мавши прикмети, що ліпше поплачуть в Европі як в Африці. Ну, але й тут повинен ти був заїхати дальше як заїхав. Бо, як міркую, не грозить тобі небезпечність нестравности в надмірного їдженя. Ти мало що грубший від твоєї небіжки палочки.

Дон Хрізостомо говорив то все з перестанками. Его мучило говорена. Ама нічого ему не відповідав, лиш кожду перерву значив висушенем нової склянки. Пів гальона руму перенесло ся вже в той спосіб з фляшок до его жолудка.

— Го! — відозвав ся вкінці. — Ама Голліс мав ліпші хвилі. Був час, що ціла Санта Ізабель завидувала Амі Голліс щастя.

Поступив кілька кроків ближше і опер одну руку о стіл. Очи ему блестили; нідра мав роздуті і дрожачі. Голову відкинув на зад і сьмішною своєю дитинною хустиною почав обтріпувати кафтан, немов би спомин минулих ліпших часів зробив его дразливійшим на его теперішне занедбане. Якось розкорчив ся; збіджені члени набирали еластичности, просто налитий був румом і мріями.

Дон Хрізостомо, розтягнений на фотели, не спускав з него ока. Бачив як збільшав ся бута Ами, але й не гадав її вкочувати. Бачив ся дуже добре, а в таким настрою найбільша сьмілість Потонєгра могла его лиш до сьмі-

ху побудити. Та безмежна вирозумілість, що часом нападала пана команданта, виставляла тих, що з ним приставали, на численні несподіванки, лучались бо, що того самого мурина, котрому нині подавав руку по товариски, велів на другий день простягнути на кораблі лиш за то, що бідолаха квапив ся в добрій вірі повитати его так само як вчера.

— Колиж то було? — питав. — Коли ти мав ті хороші дні?

— Як женив ся — відповів Ама, беручи вже сам нову фляшку з стола.

— Ого! як женив ся. А як ти оженив ся, то від разу перестали тобі завидувати, що?

Ама, здавало ся, не чув, цілий затопленний в своїх споминах, розцвітаючих під оживляючою, горівчаною росю.

— Таких жонцин, як була моя жінка, коли ішла за мене, тепер вже цілком нема — сказав. — То все...

І тут ужив дуже сильного вислову, та підпер его ще сплюненем. А сплював чисто по муриньски, на два метри перед себе на стіну.

Дон Хрізостомо аж перегнув ся в фотели, по часті з розвеселеня, а по часті, аби уникнути перелітаючої недалеко від его лица слини Ами Голліса.

— Справді? Така була честна? То мусіла бути дуже дурна, а ще більше бридка.

Але Ама не зважав на ті слова.

— То була жєнщина незвичайна — оповідав з балакливою п'яницю, що раз розпущеного язика вже не може здержати. — Була мудра і уміла поставити ся, щоби її всі шанували. Уродила ся муляtkою і була хороша.

ні від працюючих. Замовлени приймає бюро устно і письменно і полагодує їх безплатно. Кождий, хто глядає якої роботи, може зголосити ся до бюро, а одержить її. Так само кождий роботодавець, зголосивши ся до бюро, одержить робітників і службу, яких зажадає, також без всяких коштів. Кождого дня на всіх комісариятах, в ратуші і робітничих стоваришенях будуть розліплювати ся плякати, на котрих буде виписаний виказ місць вільних. Управа бюро поробила вже відповідні заходи, аби мати точний виказ попиту і подажи праці в цілм краю і в той спосіб буде могла керувати робітничою справою так, аби в однім місці не громадили ся товни робітників, жадаючих праці, а в другім місці, аби роботодавці на дармо не глядали робітника. Такі бюро в Празі і у Відні принесли вже сусільности величезну користь і єсть надія, що й львівське бюро віддасть сусільности важні услуги. — Щастя Боже!

— **Регуляцію горішного Дністра** між Розвадомом а Журавном віддало міністерство справ внутрішних в підприємство краківської фірми братів Кадевів. Віг Дністра на повнішій просторони скорочений буде майже о половину, бо з 81 на 45 кілометрів. Береги будуть скріплені фаніновими і камінними валами, а русло ріки, очищене з перешкод і поглиблене за допомогою так званих багрів, буде отворене для плавби. Квота коштовнису виносить 900.000 зр.

— **Письмений іспит зрілости** розпочинає ся в ц. к. академічній гімназії у Львові в понеділок дня 11 вересня о годині 8-ій перед полуднем; абитуриенти мають зголосити ся в канцелярії дирекції найпізнійше в неділю дня 10 вересня до 12-ої години в полудне. — Устний іспит (цілий і поправчий) зачне ся ві второк дня 19 вересня о годині 8 перед полуднем.

— **До Руского науково-виховуючого Інститута дівочого в Станіславові** приймають ся зголошення в понеділок, второк, середу і четвер від 10—12 години перед полуднем і від 3—5 години пополудни в поміщеню інститута при улиці Казимирівській ч. 33. Святочне отворене Інститута відбуде ся дня 1 п. ст. вересня с. р. з слідуною програмою: 1) о годині 9-ій рано служба Вожа в катедральній церкві; о год. 10 $\frac{1}{2}$ отворене Інститута (при ул. Казимирівській ч. 33).

— **Процес о галицьку насу щадничу.** В карнім львівським суді вивішено вже оповіщене, що

дня 2 жовтня розпочне ся у Львові надзвичайна каденція судіїв присяжних, для котрої предсідателем визначено радника п. Оленьського, а его заступниками радників пп. Голковського, Вайнреба і Адамяка. Для тої надзвичайної каденції буде вилісована нова лава судіїв присяжних.

— **Утопив ся** в неділю в Кольбергу над морем Балтійским Львовянин, оборонець в справах карних др. Александер Льорія, зять Гавсмана, властителя званого пасажу у Львові. Гавсман дістав телеграму о гім нещастю в дві години по повороті до Львова з Кольберга, куди їздив відвідати зятя і дочку.

— **Любовна трагедія.** Поручник 16-го полку гузарів Корнело Попескул, пізнав ся у Відні з Людвикою Гемпфер, донькою маючого фабриканта швайцарського, котрий через якийсь час перебував з родиною в столиці Австрії. Молоді полюбилі ся і прийшло до заручин, а панство Гемпфер виіхали опісля до Ціріху. В кілька місяців пізнійше приїхав поручник Попескул в гостину до своєї судженої. Не застав її дома, а батько сказав ему, що не може згодити ся на то супружество і що донька его годить ся з его волею. Далше сказав Гемпфер, що донька его перебуває в інституті виховуючій, де доповняє свое образование. Поручник Попескул того самого дня застріляв ся. Тимчасом Людвика дійсно образувала ся в якімсь інституті в Берні, але не знала нічого о смерті свого судженого, бо родители її, прирекли їй, що за рік повинчає ся з своїм милим, але під услівем, що через цілий рік не буде з ним переписувати ся. Гемпфери перенесли ся до Нью-Йорку, а донька з тетою мали туди також приїхати. Людвика виїшовши з інститута на світ, довідала ся о всім, а хоч свояки ніяко її стерегли, напала ся фосфору з головок від сірників і умерла оногди по кількох днях страшної муки.

Господарство, промисл, торгівля, гігієна і вихованє.

Ради господарські.

Старайте ся як найліпше зужиткувати садовину.

Краснійша від білих жінок, бо мала шкіру як золоту а до того довге і гладке волосє. На чорних дивила ся з гори. Що для неї чорні? Ні один не сьмів навіть доступити до неї. Лиш білих знала, і то не аби яких купчиків, але самих офіцерів і урядників. На примір капітан Рокель! Той корабель тепер вже цілком не приходить сюди, але давнійше приїздив часто, і капітан привозив їй все красний подарунок з Європи, так її любив. Забирав її з собою в дорогу, а з якими почестями був для неї! Спала в капітанській каюті і мала там свої річі, та пила шампана; а як вертали, то вислав її на берег — не якоюсь там лодкою з муринською голотою, але своїм власним човном, як правдиву сеніору. Тому моя жінка до нині не може о ній забути і каже, що скорше би мене продала, ніж той дорогий шаль, що дістала від него в дарунку.

— Честна жєнщина — крикнув командант з глумом. — То взорець жінки. А я заложив би ся, що не він один мав право до її памяти, бо при такім діяльнім житю, яке вела, мусіло там бути багато інших, що також пошляли свої дарунки. І чи всі ті пам'ятки переховує з однакою вірністю? Чи всі дорожші для неї від її улюбленого мужа?

— Очевидно що було їх багато, дуже багато — відповів Ама гордо. — Було і кількох Іспанців. А вже що найліпше свідчить о єї уроді і сприті, то се, що навіть они були щєдрі для неї. А перепрашаючи вас, пане команданте, то звісна річ, які Іспанці скупі і захлавні. Ми Англіїці — додав з пересвідченням, цілком п'яний, але не зраджуєчи нічим свого стану, крім тої балакливости, котра по тверезости була би єго нававила пропасниці зі страху — ми Англіїці не радо заходимо собі з Іспанцями. Ви — Senor Commandante, честний виїмок, правдивий джентельмен, але таких мало між Іспанцями, мало. О, Іспанці!

То все що о них гадав, а чого навіть по п'яному не сьмів вповісті, замкнув в тім однім слові, а радше в голосі, яким его висказав.

Дон Хрізостомо бив обома долонями о поруче крісла та заходив ся зі сьміху. Він був одним з тих незвичайних людей, які лучають ся всюди, або ще дуже недозрілих, або вже пережитих, котрі нічим так не помітують як власним краєм і всім що своє. З природи недовірчивий надививши ся на не конче хороші річи в кругах, в яких обертав ся, виріє на скінченного песимиста і хвалив ся тою „безсторонністю поглядів“, з якою в душі називав Іспанію зігнаними відпадкою Європи а своїх земляків виродками людскости. Для славної минувшини краю мав немов то велику почесть, але не було такого болота, якого би не кидав на его теперішність. На виї, особливо супротив чужинців, був менше яркий в своїх осудах, але супротив того марного Потонєгра не бачив потреби унимати ся. При першій ліпшій нагоді обіє ему шкіру за непокірливість, але тепер нехай плете, що ему слина на язик принесе. Противно, дон Хрізостомо був просто утішений тим, що навіть такий п'яниця як Ама пізнав ся на нужденній жебрацькій господарці Іспанії.

— Отже ви, чорні Англіїці — почав немов поважно — маєте нам багато закинути? Може й справедливо. До тутешного правительства не маєте довіря, що?

Ама завагував ся. Якась рєшта не то розваги, але самоохоронного причуття остерігала его десь в глибині помраченого мозку перед цілковитою отвертостю. Поглянув зпід ока на команданта, котрому мурин в моряцькій одежі вносив як раз чашку слабого чаю і посмарований жовтим маслом тонкий кусник хліба на тарельці і попив руму. Пив вже тепер малими ликами, не спішив ся. До випитя цілого гальона, лишилось ему всего лиш півтора фляшки руму.

— Капітал руховий в господарстві. Хто має лиш капітал ґрунтовий, не може ще господарити, бо до того треба ему ще капіталу рухового, значить ся такого, при помочи котрого міг би він господарство пустити в рух; ему треба ще н. пр. худоби, знярядів господарських, готівки і т. п. Капітал сей можна рушити, двигнути, і длятого він називає ся движимим. Капітал руховий або движимий може бути двоякий: 1) Інвентарний капітал, званий також посписним (длятого, що его треба аж посписувати, щоби докладно дочислити ся), або постійним капіталом (длятого, що він вложений раз в господарство, не обертає ся в нїм часто); — 2) Капітал оборотовий, котрий частійше а навіть кілька разів до року, ба, що дня єсть в руху, н. пр. готів гроші. — На інвентарний капітал складають ся: а) Живий інвентар (поспис): Худоба на приховок, до зярягу, дріб, пні, риба і т. п. (капітал в товарі); — б) мертвий інвентар: зняряди господарські і машини, зняряди і посудина домашна, меблі, тики (капітал знярядовий); — в) дерева ужиткові: дерева овочеві, дерева на пруте (верби, лози), корчі винограду, хмелю і т. п. — На капітал оборотовий складають ся: а) Гроші: на удержанє інвентаря, робітників, на податок, асекурацію, на меліорацию і всілякі інші видатки (капітал в готівці); — б) належитість і довги: довги ґрунтові, всілякі сплати; належитість за проданє збіжжє, гроші роздані на відробок і т. п.; — в) натуралії: запаса домашні, мливо, дерево на опал, освітленє (капітал споживчий); матеріял на напругу, матеріял будівельний, товар опасовий, ялівник на продаж, насінє, суха паша, підстїлка, обірник, компост, смавило (капітал в сирих матеріялах); — добуток з рілі і годівлі худоби призначений на продаж, як: готове збіжжє, молоко, сир, масло, сирі шкіри, щєтина, прядиво і т. п. (капітал товаровий); — г) інвентар польний: вивезений ґній, насінє, засіви (капітал в обєєві); — д) пожиток з дерев: дерева в лісі, хаші, дерево в шкільці деревній, недоспілі овочі і т. п.; — е) поправа в положеню ґрунту: глибока орка, домішка землі, палєнє ґрунту і т. п. — Кождий господар, котрий хоче розумно і до-

— Правительство — повторив — правительство було би добре, але...

— Але люди, що стоять в его службі злі — докінчив дон Хрізостомо. — Ну, друже Ама, сьміло! Не унимає ся. Атже я їх знаю. А твій бистрий суд приносить тої честь. Що ж, ті люди? Що о них гадаєш?

Ама ударив п'ястком в стіл. Бажає, виговорити ся, скинути з серця давні жалі і гірч, побідила над обережністю.

— Що тут укривати, що всі знають! — скрикнув. — То злодії, обманці, деруни, один в одного. А найгірші між ними то судії. Часті чорти! Богато нещастє мене навістило, але я не зійшов би на то, що нині, що навіть рєалє не покредитують мені в ніякім склепі, коли-б не они! Все з мене виссали, драби. Сагамба! Що я тих справ мав в суді, люди мене кривдили, треба було боронити ся, або й противникови ставати до суду. Але чи виграв, чи програв, мусів все судії заплатити. А що приїде новий, то ще більше здирає. За послідне вівзване дон Бернардо, аби его віспа віла, велів мені заплатити півтора долєра, а давнійше плагило ся лиш чотири пєзети. І від протирної сторони також стягнув. О той не дасть ніякій руці дармувати. І правую бере і лівою... Як би їх мав сто, то для кождої найшов би заняте. Павук, не чоловік.

І знов сплюнув на стїну.

— А губернатори? — питав дон Хрізостомо — доливаючи оливи до огня. — Між ними лучали ся і порядні люди. Напримір теперішній, на него хіба чорні не можуть нарікати — додав лукаво. — Опікує ся вами.

— Опікує ся! — перебив Ама, виставляючи одну ногу наперед з буті, як також для того, аби задержати рівновагу, котрої вже не був певний. — Най чорти поберуть таку опіку! Всюди мусить свій ніс уткнути; о всім рішати! Що день то нове право, новий звичай, нова установка, а одна дурнійша від другої.

оре вести своє господарство, повинен докладно знати, який у него капітал ґрунтовий і руховий, та кілько його разом а кілько з кожного рода окремо, бо аж тогди буде він знати, чи має зиск, чи срату на своїм господарстві і де іменно, в котрій галузі той зиск або срата.

— Про з'ужитковане садовини. Тепер настає для господаря пора, коли він може користати з того, що ему сад дає. Коли добре допилює садовини, то доходом з неї зможе покрити неодн видаток та заспокоїти неодну потребу дома. З саду можна в двоякий спосіб користати: або повиймати его садівникам або продавати самому готову садовину і з'ужитковувати єї. Винаймати сад не добре, бо садівники знищать дерева; они дивлять ся лиш на то, щоби зібрати садовину а про дерева їм байдуже. Коли же хтось винаймає, то нехай не робить так, як ось зробили міщани в однім місточку в Городенщині, де — як нам звідам доносять повідмали сади на 10 літ за одних 50 зр., хоч могли би мати за них що року ті самі гроші. Треба знати вартість саду і недавати ся затуманити. У власнім заряді можна ось як користати з саду та з'ужитковувати садовину: 1) Або всю або часть садовини можна продати вже вірвану садівникам або тим, що продають садовину в місті. — 2) Садовину можна сушити а сушениці лагодити або для власного ужитку або на продаж. — 3) Можна робити вино з овочів для власного ужитку і на продаж та всілякі інші припаси на зиму як повила, мармеляди, компоти і т. п. Для поменших господарів, що мають лиш маленькі садки, дуже важна річ сушениці і вино з яблук, до котрого дуже легко можуть ужити яблук квасних і грушок т. зв. кисличок, котрі аж тогди добрі до їдженя коли полежать кілька неділь. — Хто робить сушениці і повинен знати: 1) Всі овочі до сушеня повинні бути добре спілі, не червиві і не трясені лиш зривані. Сливки можна обтрясати, але тогди они мусять так вже бути спілі, щоби ще на галузці дрібку поморщили ся. — 2) Яблока треба обирати і качан вирізувати; грушки можна зі всім сушити, але коли їх лагодить ся на на продаж, то треба також обирати. — 3) Не треба ані за борзо ані за поводи сушити а теплога повинна бути рівномірна (50 до 60 степ. Реом.) — 4) Садовина лісна не повинна лежа-

ти на купі, лиш розгорнена, кожда окремо. — 5) Сливки, вишні і т. п. мусять насамперед добре зівянути, а відтак аж можна сушити. — 6) Не треба за сильно сушити, щоби сушениці не почорніли і не були гіркі. — 7) Сушениці треба горячі виймати з печи, а відтак студити; тогди будуть красно сьвітити ся. — 8) Добре висушені сушениці, коли їх потиснути нігтем, не повинні соку пустити. — До робленя сушениць продають тепер дуже добрі сушарні, котрі можна уставляти на кухнях. — На вино з овочів надають ся найліпше винні яблука. До солодких яблук треба додавати грушок т. зв. кисличок. З грушок найліпші на вино ті, що дозрівають від кінця вересня до кінця жовтня і просто з дерева не здалі до їди. Грушки і яблука найліпші на вино тогди, коли ще мясо на них не зовсім доспіле, ще трошки тверде, хоч зернята вже чорніють; ті, що пізно дозрівають і бувають тверді, мусять трохи полежати. Щоби мати богато соку (мощу), треба садовину добре подушити, розтерти, до чого служать окремі машини (млинки до розмелюваня). Сок з розтертих овочів треба добре видушити (до того єсть окрема машина). Хто не має машини, може так зробити: До дошки привязують ся на обох кінцях лати шнурками; на дошку кладе ся мішок з розтертою садовиною під ті лати, а тсгди один чоловік з одного боку а другий з другого тиснуть латами на згаданий мішок, з котрого сок збігає в підставлену кладку або бочівку. До соку з яблук і грушок не треба додавати цукру, хіба що домішує ся до него води. На сотнар овочів дає ся 6 до 8 літрів води. Коли же дає ся більше, то на кождей гектолітер води треба дати около 20 фунтів цукру. До робленя вина з овочів треба мати добрі і чисті бочки та холодну пивницю, в котрій однакже не сьміє стояти капуста.

Переписка господарска.

Г. Б. і М. К. в Пекуряві: Коли в уляях нема меду і єсть обава, що пчоли не будуть нічого мати не то на зиму, але й на осінь, то треба їм завчасу додати меду (після того який пень — около 15 кильо). На ніч ставити ся їм готової патоки в більших коритцях. На день треба коритце спрятати, бо може бути напад-

ка. — Треба би також знати, які у Вас ули Як би рамкові, то можна би піддавати мід в щільниках. Цукром можна лиш годувати пчоли, але годі давати їм его на запас. Піддавати меду треба було вже що найменше від половини серпня, щоби пчоли могли его ще закрити. — Впрочім постараємо ся о відповідь для Вас фахового пасічника. Глядайте єї пізнійше в Переписці господарській. Відповідь на друге питанє знайдете в „Переписці зі всіми і для всіх“.

Петро Забороцький в Шидлівцях: 1) Виділ краєвий лагодить інформацію в справі організації кас систему Райфайзена. Впрочім можете знайти поучене о них в книжці Podręcznik dla Stowarzyszeń udziałowych w opracowaniu N. Ulmera i Jak. Nawrockiego. Про статуту на сторони 346, про веденє книг стор. 194. Ціну книжки подасть Вам кожда кнпгарня. — 2) В справі робленя вина з яблук прочитайте собі повисше в „Радах господарских“ під заголовком: „Про з'ужитковане садовини“. — Докладне і обшпрне поучене подавали ми торік на сїм місци. Поучене то забрало би багато місця, а годі все лиш одно і то само писати. Шкода, що Ви собі не сховали поученя з тамтого року. — 3) Воли запрягають не лиш в ярмо каркове, але й в так зване ярмо чолове, від котрого посторонки подібно як від шлії ідуть до орчиків. Але до такого ярма треба воли виучити. Щоби же ярмо каркове не терло, треба его в тім місци, де оно прилягає до карку, оббити цинковою бляхою. Та бляха холодить і карк не пріє так як під деревом отже і не ранить ся а на дощи так само бляха по змоченім карку легко суває ся. Лиш треба ярмо зручно і гладко оббити бляхою, так, щоби она була зовсім гладка в тім місци, де приходить на карк.

Вісти господарські, промислові і торговельні.

— Для добра рільників. Ми одержали слідуюче письмо з просьбою о уміщенє его на сїм місци: „Прошу для добра рільників оголосити в цїнній Вашій часописи що слідует: Хто бажає для себе добра, нехай сїє жито „Тріюмф“. — Минувшого року спровадив я 5 кильо того жпта з „Рускої Торговлі“ в Рудниках, почта Більче-Волиця і посіяв его на землі глиньковатій. Сего року зібрав я 89½ кильо чистого, красного, грубого зерна, помімо сего річної посухи. Стебло доходить до 2 метрів, а колос 8 до сантиметрів. Раджу кождому рільникови розвести собі тоє жито. З поважанєм: *Стефан Оришок* рільник в Сидорові коло Гусятина“.

— Ціна рогатої худоби на віденьскім торзі. На торг дня 29 с. м. пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 6105 штук, між тим з Галпчини і Буковини 92 штук. Ціна без зміни. — Волів з Галпчини і Буковини продано 60 штук по 25 до 30 зр., 62 штук по 31 до 34 зр., 68 штук по 35 до 38 зр., б у г а і без ріжниць походження плачено по 26 до 33 зр.; корови підтучені по 25 до 30 зр.; худу худобу по 20 до 24 зр. — все числячи за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕГРАФИ.

Ішль 30 серпня. Радник бар. Бравн і бар. Хлюмецький покликані на цїсарскій двір до Ішлю. В політичних кругах зробила та вість сильне вражінє. Додачують в тім наслідок послідного побуту гр. Голуховского в Ішли.

Рим 30 серпня. Деякі тутешні часописи доносять, що Папа наміряє видати енцикліку против антисемітизму. Однак тої вісти не потверджено доси з ніякої приватної сторони.

Прага 30 серпня. Заповіджена на 9 вересня конференция молоческих послів до сойму і ради державної відложена до 16 вересня.

Білгород 30 серпня. Ходяєз поголоски, що в найближшій часі буде завішена конституция в Сербії і заведена войскова управа.

За редакцію відповідає: **Адам Креховецький.**

Мій приятель Самуїл Адольф Корнбель, той то его благословить!

— Що він ему зробив?
— Що зробив? Майже зруйнував его. Мій приятель держав хороше стадо калябарських волів, кожного тиждня бив штуку, а як воєнний корабель стояв в пристани, то й що день і мав з того цілком хороший дохід. Добре. Що ж робить пан губернатор? Позаяк доктор у него в ласках, бо грає з ним заєдно в білярд, то аби придбати ему заробку видає право, щоби не убивати ні одної худобини без докторської ревізії. А за таку ревізію платить ся десять доларів! Чи чував хто щось такого? Повідають, що з того іде пять доларів до губернаторської кишені. Очевидно, мій приятель Самуїл Адольф Корнбель при таких порядках, замість зиску, муєв ще доплачувати. Дійде до того що й курки не дадуть нам зарізати без докторської визити. Ліпша неволя, як така опіка! Тому то ми всі просимо Бога, аби як найскорше скінчила ся, а пан губернатор, аби вернув собі там, звідки привандрував. Мій приятель все мені платить пиво, або горівку з радости кілько разів дізнає ся, що губернатор має пропасницю. Може его ті пропасниці викурять від нас ще перед часом.

Командант слухав з напів примкненими очима і усміхом на своїх блідих устах, затираючи з радости вихудлі руки. Чай стиг, однак він не уважав на то любуючи ся наріканєм Ами на ненавистного голову острова.

— Я дав би сто доларів — шепнув до себе — коби лиш яким способом мати в тій хвили ту порхавку за стїною. Нехай би почув на власні уши, як его люблять. А він так в то вірить, дурак!

— Лиш один губернатор був тут — почав знов Ама, а голос его все захрипий, заломлював ся від часу до часу, острим, як скрегіт заліза по шибі, когутом. — Той вартав і королівської корони. То був чоловік! *Senor Com-*

mandante знають дїм Відіама Давіса. Правда який дїм! Хоч тепер вже трохи знищений. Дон Анзельмо Балісон де Арсіта, так називав ся той губернатор, вибудував его для моєї жінки. Там мешкала, як я з нею женив ся.

— Але правда — перебив дон Хризостомо. — Ти не скінчив мені ще історії твоєї цїкавої жінки. А я рад би дізнати ся, чому особа з такими широкими і знаменитими відносинами як раз тебе почтила своїм доживненим товариством. Дивно мені то трохи, бо скажу тобі щиро, друже Амо, що не можу собі уявити, аби ти навіть в своїх найліпших хвилях виглядав надто займаючого. А приятелька тільких приятелів муєла мати досвідне око! Го, го, го они знають ся на тім! Чим же ти так припав їй до влодоби? Ти мав гроші, що?

Потонєгр потряс головою і всадивши обі руки в кишені штанів, витягнув їх два порожні, брудні мішочки і почав їх підкидувати гойдаючись на широко розставлених ногах.

Командант зареготав ся.
— А бодай тебе! То певне вже була добре стара?

— Моя жінка ще нині не стара, а всім літ минуло, як віддала ся за мене.

— То якже до чорта ти єї дістав?

— Іменно в тім було мое щастє — відповідь Ама поважно і сягнув по послідну пляшку. — Впрочім не она мене вибрала лиш дон Анзельмо. Дон Анзельмо любить мене за мое елегантне поведєне... его час кінчив ся... хотів ще напослідок по королівски поступати... зробити щось, аби ціле місто мало о чім говорити, як прийде его наслідник і аби тамтого аж жовч залила з зависти... Го, го, то був дженгельмен дон Анзельмо. Памятаю раз...

(Дальше буде).

До Народної Часописи

Газети Львівської

Всілякі

ОГОЛОШЕННЯ

приймає виключно

АГЕНЦІЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.